

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 27 de març de 2008

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la Sra. O.V.T. va presentar demanda, de data 12-1-2005, envers la mercantil D. SA, segons la qual sol·licitava la condemna de la defenent al pagament de la quantitat de 2.700 euros, amb més els interessos legals i la imposició de costes a la part demandada.

La representació processal de l'asseguradora demandada, per escrit de 26-1-2005, s'oposa a la demanda i sol·licita que es dicti sentència desestimatòria, amb imposició de les costes processals a la part agent.

II.- L'Hble. Batlle va dictar sentència, de data 5-9-2007, essent la seva part decisòria la que segueix: "DECIDEIX: que desestimant íntegrament la demanda principal formulada per la Sra. O.V.T. contra la companyia "D. SA", ha d'absoldre i absol a la darrera de la pretensió condemnatòria exercitada en la seva contra, imposant a la primera les costes d'aquest plet segons preveu el III.- Considerant".

III.- La representació processal de la part agent ha interposat recurs contra la sentència d'instància. Així,

en data 13-11-2007, va formular llur escrit de conclusions, segons el qual demanava la revocació de la sentència, en atenció als arguments continguts a la mateixa. Per el contrari, la representació processal de la part recorreguda, per escrit de contesta a les conclusions, de data 30-11-2007, demana la confirmació de la resolució d'instància, amb imposició a la part recurrent de les costes processals.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius o greuges del recurs són, en essència, els que segueixen. En primer terme, entén la part recurrent que no s'han valorat correctament les proves practicades a les actuacions. Així, sustenta que l'obesitat de la part agent, segons el dictamen del metge forense, no és la causa de la insuficiència venosa que va patir, de forma que ha d'estar coberta per la pòlissa. En segon terme, manifesta que no resta provat a les actuacions que s'hagi portat a terme una falsa declaració, atès que l'errada en l'alçada no comporta una actuació de mala fe. En tercer terme, manifesta que com que no s'ha formulat demanda reconvençional sol·licitant la nul·litat del contracte d'assegurança, no es pot atendre aquest pronunciament i qualsevol declaració al respecte esdevindria en incongruència. En darrer terme, no s'escau efectuar imposició de les costes processals de la instància, atès que no existeix un venciment total.

II.- El present recurs ha de ser desestimat per les raons que, a continuació, s'exposen. En primer terme, no es pot convenir amb la part recurrent que no s'hagi portat a terme una falsa declaració front a l'asseguradora. En efecte, és suficient amb constatar que a les actuacions resta acreditat que la part agent mesura 1,55 cm i que el seu pes, segons consta en la rectificació de l'informe del Sr. V.V., metge forense (foli 173), és de 109 Kg, per la qual cosa el seu índex de massa corporal és superior a 40. Front a aquestes dades que consten reflectades en les presents actuacions, la part agent va declarar a l'asseguradora defenent que

pesava 80 Kg i que mesurava 1,70 cm (foli 81). És evident que les dades que es faciliten per la part demandant esdevenen no ajustades a la realitat i, a diferència del que manté la recurrent, sí té una gran transcendència aquest fet.

La rellevància d'efectuar unes declaracions no acomodades a la realitat sobre el pes i l'alçada no només tenen a veure amb la manca de lleialtat i el deure de bona fe que s'imposa als contractants, durant la fase de tractes previs i de negociació del contracte, sinó també al llarg de la seva execució, sinó que a més s'exigeix per tal que l'asseguradora, en funció de les dades facilitades, pugui analitzar el risc que es pot produir i decideixi assegurar-ho o no o amb quin grau de cobertura.

I si aquestes consideracions les traslladem al cas present, s'ha de concloure que, en consonància amb la prova practicada, ha quedat provat que la insuficiència venosa que va patir la part agent es deriva de la seva obesitat mòrbida; malaltia que va ser ocultada a l'asseguradora per part de la recurrent. Així, del dictamen pericial del Sr. S. (folis 121 i ss) s'extreu que l'obesitat mòrbida és la causa de la insuficiència venosa i que aquesta fou bilateral, sense cap antecedent de traumatisme local. I a la mateixa conclusió s'arriba de la lectura del complement de l'informe del metge forense, en el qual (foli 173) s'assenyala que la Sra. O.V.T. presenta una insuficiència venosa que reforça el diagnòstic d'obesitat mòrbida.

Consegüentment, de la prova practicada i de la valoració de la mateixa s'extreu que la part agent presentava una malaltia d'obesitat mòrbida i que la mateixa fou ocultada a l'asseguradora defenent, a la vegada que la malaltia que va presentar en les dues extremitats inferiors, consistent en insuficiència venosa, s'ha d'entendre, conforme a les pericials que obren a les actuacions, que deriva de la malaltia d'obesitat mòrbida. Per tant, correspon d'acord amb aquests extrems procedir a la desestimació d'aquests motius de recurs.

III.- Quant a la inviabilitat de la declaració de nul·litat del contracte d'assegurança, s'ha d'analitzar la contesta a la demanda per constatar que en el fet

tercer s'afirma que el que ha fet la part defenent és resoldre la pòlissa per inexactitud en les declaracions efectuades a la companyia; extrem que es cohonesta amb el document que es troba al foli 72, en el qual es declara el rebuig del sinistre i es procedeix no a declarar la nul·litat, sinó a rescindir la pòlissa d'assegurança.

I d'acord amb aquestes coordenades, és obvi que no calia formular cap demanda reconvençional, sinó que era suficient amb sol·licitar com es va fer la desestimació de la demanda interposada per l'actora.

IV.- Per últim, s'escau també confirmar la imposició de les costes de primera instància, tota vegada que el venciment és total, atesa la desestimació íntegra de la demanda interposada per l'actora, sense que la recurrent, malgrat argumentar la manca de venciment total, ho justifiqui i ho acrediti. Així mateix, la desestimació del recurs s'ha de traduir en la imposició de les costes processals d'aquesta alçada (arg. Codi 7,51,5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat per la representació processal de la Sra. O.V.T. contra la sentència, de data 5-9-2007, dictada per l'Hble. Batlle i confirmem íntegrament la seva part decisòria. S'escau imposar a la part recurrent les costes d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-